

12 EYLÜL

Ülkemizde korku imparatorluğu kuruldu 12 Eylül 80'de.

Cumhuriyetin 60 yıllık kazanımları adına ne biriktirdiyse tümünü taşı demirden olan değirmende öğütüverdiler.

Toplumun gözbebeği olan aydınlar, tek tek pusu kurularak öldürüldüler. Soğuk savaşın, gizli işgalcileri 6-7 yıl siyaset mühendisliği yaptıktan sonra, tankın düğmesine bastılar.

Bu projenin çoban ateşi ilkin Şili'de yandı. Sonra Latin Amerika'ya yayıldı. Arkasından Avrasya'nın kalbinde denediler. Ve Pakistan'da bir iblisle birader oluverdiler.

Türkiye ve Pakistan geldikleri durum, son nokta; kara yazgı gibi ortada. Bir yanda siyasal İslam ötede ayrılıkçı Kürt hareketi.

Abdülhamit geleneği gereği, jurnalcılık ya da izleme, içinde olma merakı sağın da solun da ta gözbebeğinde örgütlendiler. Sebepleri ne olursa olsun, sonuçları itibarıyla 12 Eylül'ün kara gözlüklü, yüreği kör kahramanları ellerine kına yakabilirler.

Niye yaptınız? Nasıl kıydınız ülkeme? Sorularını mahkemelerde sormasak da yüreğimizin derinliğinde hep taşıyacağız.

Korku da nöbet tutar!.. 15 yıl ben korkmuştum... Korkuyu yendim. Zor oldu. Ama sizler ömür boyu korkacaksınız.

Bir kır kahvesinde oturmak, basit bir meyhanede çilingir sofrası kurmak. Bir yakınınızın feryadına korumasız koşmak haramdır size... En küçük kasabanın sahilinde bir ahabınızla (ki sizde ahab ne arasın) yürümek artık size düşür...

Korkutarak, korku biriktirdiniz... Sizin korkularınızı 40 deve taşımaz... Kara gözlükleriniz yetmez, karabantlarla bağlamanız gerek gözlerinizi... Korkuttuklarınız tanımasa da siz tanırırsınız onları... Düz yurttaşlardır onlar... Bakmayın alık alık dolandıklarına, bir gün akılları başlarına gelecektir. Bir seferi kayıtlı, iki sefer kayıtsız geçtim sorgu odalarınızdan. Sadece ifade tutanağını imzalamam istenirken altını çözmüştünüz gözbağlarımızın. Orada ölmeyi becerememiştim, ancak dışarıda uzun dönem tedavi görmüştüm.

Ömrümde yemediğim, yiyemediğim kadar aşure yedirtmiştiniz bir seferinde. Sonra saatlerce su vermediniz. Yalvarayım diye. Sonrası yemeyi içmeyi severim, ama yeme içme işine son vermiştim günlerce. Yeme içme neyse tuvalet ihtiyacını bile işkenceye çevirme cinliğinizi nasıl unuturum!.. 90 günde 6 dişimi hediye edip çıkmıştım size.

Beton koğuştta başımın altına botumu koydum diye, lükse olan düşkünlüğümü fark edip başımı postallarıyla ezenleri nasıl unuturum...

Bir hücreden öbürüne götürülürken "*eğil, eğil, tünel geçiyoruz, başın çarpmasın..*" tekdüze insanlık gösterinizi ne ben ne de hiçbir konuğunuz unutur mu? Unutabilir mi? Başımıza siz vursanız bile, tünel duvarına çarpmamıza gönlünüz asla razı olmadığına tanık oldum kaç sefer. Bu yüksek insanlık anlayışı unutulur mu? Tıp fakültesini bitirdiğimde sabıka kaydı almam gerekti. Emniyetin önünde turluyorum. İçeri girmeye dizim tutmuyor. 3. kat penceresinde adımla çağırdı Komiser A. Küçükbarak "*Hayrola ne dolanıyorsun*" ? Meramımı söyleyince, "*Yukarı gel, bir şey olmaz*" ... Çıktım. Arkam sıra 5-6 polis memuru da girdi odaya. A. Küçükbarak onlara dönerek; "*Çıkın bir şey yok!*" "*ha, bir de çay söyleyin*". Şaşkınlığımı anlatamam...Neyse ilk defa gönüllü girdiğim emniyette bir de çay içtikten sonra, sabıka kaydımı aldım. Sonra da Diyarbakır, o düşler ve taşlar kentini arkamda bırakıp, anılarımı sırtıma yükleyerek ayrıldım.

1989 yılı belediye başkanıyım.

Doktor olan bir arkadaşımı aldım arabaya (arabamı kendim kullanıyordum) Galeria'ya (alışveriş merkezi) gittik. Kapalı otoparka gireceğiz, muzipliğim aklıma geldi " Yavuz başını ey" dedim. Yavuz başını eğdi. İkinci kata çıktığımızda ayıktı. "*Sen niye eğmiyorsun*" deyince başladık gülmeye! Hüzünlü bir gülüşle korkuyu yenmeye çalışıyorduk.

Ey kara gözlüklü kahramanlar, yüreğinizden korku, yüzünüzden hüznün eksik olmasın.

Korku gölgeniz oldu.

Korkusuz kalmayın emi!

Biz yine umalım. Cumhuriyetimizin bekçiliğine devam edeceğimiz